

Giedrė Salyklytė

Parodijos

Ropė

Gyveno kartą diedukas Juozukas ir bobutė Danutė. Turėjo jie kaimynę Jadžę, iš kurios vis taikydavosi ką nors nugvelbti užkandai.

Vieną vėlyvo rudens vakarą, kažkur jau po Visų Šventų, paskambino Jadzei jos draugas Petras ir pakvietė į pasimatymą. Vos tik Jadzė paliko užramstytus namus, jos kieman tuoj išdygo diedukas Juozukas. Besižvalgydamas jis apžiūrėjo darže užsilikusią ropę. Pabandė rauti, bet ropė nė krust – žemė buvo per stipriai įšalusi. Nusprendė diedukas Juozukas pasikviesti pagalbą.

Diedukas Juozukas – už ropės, bobutė Danutė – už dieduko Juozuko, anūkė – už bobutės Danutės, anūkės vaikinai – už anūkės, anūkės vaikinai geriausias draugas – už anūkės vaikinai, anūkės vaikinai geriausio draugo mergina – už anūkės vaikinai geriausio draugo. Rovė, rově, tik staiga šovė anūkės vaikinui į galvą mintis:

- O iškast neitų?

Nuėjo diedukas Juozukas į Jadzės sandėlį ir grįžo su kastuvu. Kasė, kasė, pakėlė galvą ir mato – atleikia Jadzė su kažkokiu įnagi rankoje! Visi tuoj pat išsilakstė.

Kitą dieną Jadzė tos ropės vis tiek nerado.

Pelenė

Gyveno kartą vyras ir žmona. Augino jie dukrą. Šeima kaip šeima. Viskas būtų gerai, jei ne vyro pomėgis lošti, o išlošus ar pralošus užti ir žmonos pomėgis už tai baisiausiai tūžti.

Vieną dieną vyras pralošė net žmonos amerikoniškų skepetų kolekciją. Žmona perpyko, trenkė durim ir išėjo iš namų, palikdama dukrą vyrui. Visi šnekėjo, kad ji jau seniai turėjo kur išeiti. Vyras irgi ne pėsčias buvo: greitai parvedė pamotę, o kartu su ja ir dvi nervingas, kvailokas jos dukteris - ilgą Ingą ir storą Oną.

Neilgai trukus įvyko nelaimė: vyras paslaptinomis aplinkybėmis užsitrenkė kamaros spintoje ir nuriedėjo nuo skardžio. Jo namai liko pamotei, o ši išvarė podukrą į sandėliuką, pilną pelių, kurių toji labai bijojo. Dėl to ilga Inga ir stora Ona pradėjo ją vadinti Pelene.

Atėjo vasara. Visi kaip pasiutę po naujo stulpo pašventinimo ruošėsi tradicinei kaimo bendruomenės šventei profesinės mokyklos salėje, o Pelenė liūdėjo, nes žinojo, kad negalės joje dalyvauti – ilga Inga ir stora Ona pasiglemžė visus gražius jos drabužius.

Šventės dieną Pelenė pamatė, kaip stora Ona bando įsibrauti į gražiausią jos suknelę. Pati nesitikėdama, ji taip supyko, kad pripjaustė į šventei skirtas vaisių salotas mandarinų, kuriems stora Ona buvo itin alergiška. Kai ją, išvien viską ragaujančią, išbėrė, pamotė nubaudė Pelenę taip, kaip dar niekad nebuvo baudusi: pasiuntė valyti kitos pelių karalystės - palėpės.

Iš nevilties Pelenė susinešė viską, kas bent kiek priminė valiklius bei nuodus ir išpylė ant palėpės grindų, tikėdamasi atsiginti nuo baisiausių padarų pasaulyje - pelių. Pasklido toks kvapas!.. Nuo to kvapo ji truputį apsvaigo. Atsitokėjusi Pelenė pamatė priešais save kažką stovint.

- Ar tu – mano fėja krikštamotė? – paklausė ji.

- Žinoma, kad ne! – atsakė tas kažkas. - Tau tiesiog haliucinacijos. Be to, - „fėja“ parodė pirštu į kažkuo apkrautą skrynią, - tavo mama paliko čia keletą drabužių, apie kuriuos niekas nežino.

Tada „fėja“ išnyko. Kai Pelenė atsipeikėjo, jau buvo vėlus vakaras. Ji greitai perrinko skrynioje gulinčius drabužius ir, pasijutusi tarsi *second hand* parduotuvėje, ėmė šį bei tą matuotis. Taip rado dar visai padorią suknelę. Visi mamos batai buvo per dideli, bet Pelenė jau nekreipė į tai dėmesio ir įsispyrė į vienus tokius.

Šventėje linksminosi visi, išskyrus storą Oną, kuri labai nervinosi ir kompleksavo dėl bėrimų ir tinimų, ir ilgą Ingą, kuri nervinosi ir siuto, kad gražiausias kaimo vyriškis šokdina kitas. Seserys su kartėliu žiūrėjo, kaip jis šoka tik su kažkokia kaliause, avinčia akivaizdžiai per didelius

batus. Kaip jau sakyta, seserys buvo kvailokos, todėl joms net neatėjo į galvą priėti ir iš arčiau pažiūrėti, kas ten tokia. Dar jos buvo nervingos, todėl dažnai neprognozuojamos.

O nervai yra nervai. Apimta aklo pavydo, ilga Inga čiupo plastikinę stiklinę su limonadu ir, sparčiu žingsniu priėjusi prie konkurentės, šliūkštelėjo ant suknelės. Ta mergelė tik „oi!“ ir išlėkė iš mokyklos, pakeliui palikdama abu batus. Tai abiem sesėms buvo džiaugsmo!

Kitą rytą ilga Inga ir stora Ona, šniukštinėdamos Pelenės sandėliuke (seserys nuolat ten ieškodavo ko nors gero ir vis patirdavo radybų džiaugsmą), aptiko limonadu supiltą suknelę ir suprato, kas buvo ta kaliausė kaimo bendruomenės šventėje. Jos tuoj pat viską pasakė mamai, o ši viesulu išpuolė ieškoti Pelenės. Tačiau namuose jos nebuvo. Šiaip ne taip užsiropštusi į palėpę, pamotė rado sukeverzotą raštelį: *„Persikrausčiau pas gražiausią kaimo vyrą. Kartu studijuosime toj pačioj profkėj tą patį. Tikiuosi daugiau niekada jūsų nepamatyti. P. S. Vakar sužinojau, kad namo grįžta mano mama. Namas jos, todėl kraustyti pradėkite jau dabar.“*

Nuo tos dienos pamotės, ilgos Ingos ir storos Onos kaime niekas nebematė. O Pelenė kartu su gražiausiu kaimo bendruomenės vyriškiu studijavo ilgai ir laimingai. Gal ir dabar dar studijuoja.

Raudonkepuraitė

- Raudona, ateik! – šūktelėjo mama.

- Ma! – supykusi numykė dukra. – Aš turiu vardą!

- Turėjai! - atšovė mama. - Bet praradai jį kartu su natūralia plaukų spalva. Ir dar ta nauja šukuosena, panaši į kepurę!.. Žodžiu, nueik aplankyti senelės.

- Kodėl? – Raudona puolė į paniką. – Juk nieko blogo šią savaitę nepadariau!

- Raudona! – subarė merginą mama. – Mes mylime senelę, todėl turime nuolatos ją lankyti. Be to, - mama palinko prie Raudonos ausies, - senelė vakar gavo pensiją.

- Gerai jau, gerai! – atlyžo Raudona ir išėjo iš namų. Jai pavymui mama dar šūktelėjo:

- Tik neik pro šiaudinių trobų kvartalą! Neseniai ten vėl siautė mergaitė su degtukais!

Ėjo Raudona keliu ir netikėtai sutiko ne pačios geriausios reputacijos vyruką, dėl aštraus būdo visų vadinamą Vilku. O kaip žinome, geroms mergaitėms tokie patinka, todėl slapčia juo žavėjosi.

- Vilke! – nustebusi šūktelėjo ji.

- Raudona... - kimiu amžino svajonių jaunikio Mikutavičiaus balsu meiliai suurzgė Vilkas.

- Kas gero?

- Ai, - išraudo Raudona, - šiaip... vaikštinėju...

- O... - apsimetė nusivylęs Vilkas. – Galvojau, kad eini kur su reikalais. Būčiau palydėjęs. Bet jei jau...

- Ne ne ne! – papurtė galvą Raudona. – Aš einu pas senelę. Na, ne ta prasme, kad... Tik negalvok, kad aš tokia... Tiesiog ji gavo pensiją!

- A! – nusišypsojo Vilkas. – Viską suprantu. Reikalas rimtas. Galiu ir palydėti. O tavo senelė toli gyvena? Pakeliui galėtume dar ir šiaip kur nueiti...

Raudona kaito iš laimės ir gretinosi prie Vilko eiti kartu.

Neilgai trukus prie senelės namo jau stovėjo keletas Vilko sėbrų. Vienas jų paskambino durų skambučiu.

- Kas ten? – pasigirdo klausimas iš už kitos durų pusės.

- Raudona!

- Kas? – klausimas pasikartojo dar kartą.

- Raudona... Anūkė tavo, atidaryk greičiau!

- O, anūkėle! – nuskambėjo džiugus šūksnis. - Įeik! Durų kodą žinai!

Draugeliai susižvalgė: kas per kodas? Iš kur dabar jį traukt? Neilgai galvoję, nusprendė imtis plano B - laužti duris.

Po valandos malonaus pasiburkavimo su Vilku Raudona pagaliau atėjo pas senelę ir jos namuose išvydo nei šį, nei tą...

Visa laimė, kad senelė buvo sena ir silpna. Priešingu atveju tie vyrukai galėjo ir galą gauti. Ir kas gi juos informavo, kad jie ketina apvogti buvusią fizinio lavinimo mokytoją, kurios visos namo sienos vietoj tapetų išlipdytos padėkomis už puikų mokinių paruošimą bokso varžyboms?

Nuo tos dienos niekas nebebandė laužtis į vienišos senelės namus, o Raudona daugiau niekam nepasakojo apie jokiais jos pensijas – tiesiog viena nueidavo ir paimdavo.

Snieguolė ir septyni Nykštukai

Rajono centre gyveno toks visiems dėl savo turtų žinomas lėptpūvės savininkas, pavarde Nykštukas. Kaip ir pridera tikram vyrui, už viską labiausiai jis norėjo susilaukti paveldėtojo. Dėlto Nykštukas labai nusivylė sužinojęs, kad jam gimė duktė. O pamatęs mergytės juodus plaukus ir baltutėlę odą jis dar ir nusprendė, kad kūdikio tėvas - gretimoje gatvėje gyvenantis iš kažkokio didmiesčio atsibastęs gotas. Nepaisydamas žmonos tvirtinimų, kad ji su jokia gotu niekada nieko nerezgė, Nykštukas išvarė ją su kūdikiu iš namų.

Išvyta žmona su mergyte persikraustė pas nuosavame miške gyvenančią ir paranormaliais reikaliukais užsiiminėjančią savo motiną. Vargšė Nykštukienė vieną dieną tiesiog negrįžo namo ir senelė viena augino mergaitę, kurią, pasižiūrėjusi pro šarlotą langą, nusprendė pavadinti Snieguole.

Praėjo dvidešimt metų. Nykštukas vedė antrąsyk, bet savo įpėdinio taip ir nesusilaukė. Moteris, kurią jis vedė, prieš vestuves pažadėjo jam net septynis įpėdinius, bet tik po vestuvių pasakė, kad dabar tie įpėdiniai su mama atsikraustys gyventi pas jį. Kad niekas neprisigalvotų nereikalingų dalykų, moteris įkalbinėjo sutuoktinį jos sūnams duoti savo pavardę. Nykštukas ilgai nenorėjo sutikti, nes posūniai buvo baisūs girtuokliai ir palaidūnai, bet vėliau leidosi įkalbamas. O tada jam kažkas atsitiko (žiniasklaida tąkart kažkaip painiai informavo) ir jis numirė.

Kartą ne iš šio, nei iš to Snieguolė paklausė senelės:

- Senele, o kas buvo mano tėtis?

- Išgerk mano stebuklingos arbatos, - padavė senelė Snieguolei garuojantį puodelį, - ir sužinosi visus atsakymus į savo klausimus. Visos pasaulio paslaptys tau atsi...

- Senele! - supyko Snieguolė. - Paskutinįkart sakau: niekada negersiu nieko, į ką jūs dedate patvory augančių grybukų. Tiesiog pasakykit. Žinau, kad jūs žinot!

- Tavo tėvas, - surimtėjo senelė, - labai turtingas ir įtakingas žmogus. Ir siaubingas, labai siaubingas tipas. Jeigu tu apie jį sužinosi, tau grės didžiulis pavojus. Jis mano mišką labiau mylėjo nei tavo motiną ir matai, kuo baigėsi...

- Kuo?

- Viskuo! Todėl geriau išgerk mano sutaisytos arbačikės ...

- Viskas aišku! - nukirto Snieguolė. – Vėl gėrėte savo arbatą po pusryčių? Didesnį puodelį ar mažesnį?

- Mažesnį... - prisipažino senelė. – Vakare didesnį geriu.

Daugiau Snieguolė kilmės klausimu nebesidomėjo.

* * *

Vieną šaltą žiemos naktį iš smagaus pasibuvimo triukšmingai parsvirduliuavę broliai Nykštukai niekaip nesugebėjo patekti į namus. Tikriausiai jų motina, perdėtai besisaugodama įsilaužėlių, eilinį kartą tą mėnesį pakeitė durų spyną ir pamiršo apie tai įspėti girtuoklius sūnus. O gal jie patys kažko neatsiminė, bet padėtis buvo be išeities: prikelti motinos nebūtų įstengę net įsilaužėliai, nes, miegoti eidama, ji ant akių užsidėdavo dangą, ausis užsikimšdavo kaištukais ir dar išgerdavo migdomųjų. Taigi broliai Nykštukai nuo beldimo apsidaužę krumplius tvarkingai suvirto kieme ant laiptų.

Iškart po laidotuvių Nykštukienė nulėkė pas notarą ir paklausė:

- Notarėli, notarėli, pasakyk, kas pasauly turtingiausia?

- Nykštukiene, jūs labai maloni, - pasakė notaras, - tačiau pusė velionio turtų nuo šiol priklauso jo dukrai – Snieguolei Nykštukaitei.

- Ką?! – nustėro Nykštukienė. – Kas per dukra? Kodėl anksčiau apie ją nieko nežinojau?

- Velionis niekam nenorėjo apie ją pasakoti, - paaiškino notaras.

- Šito negali būti... - lemeno Nykštukienė. – Tiesiog ne-ga-li...

- Nesijaudinkite dėl to, - linksmi pasakė notaras. – Paveldėtojų sąrašė jūs – iškart po Snieguolės. Tereikia palaukti kokius septyniasdešimt metų, ir visas palikimas atiteks jums.

- Žinoma, - dabar jau šyptelėjo ir Nykštukienė, - aš palauksiu.

* * *

- Snieguolyt! – vieną rytą į kambarį dar su naktiniais įlėkė paklaikusi senelė. – Tave ruošiasi nugalabyt!

- Senele! – supyko Snieguolė. – Vėl pagalvėje prisislėpėte džiovintų grybukų?

- Tik truputį... - prisipažino senelė. – Bet šiandien pusryčiams jų nevalgysiu. Tau, Snieguolyt, laikas sužinoti tiesą, - ir senelė papasakojo viską apie Snieguolės mamos nesėkmingą santuoką, jos niekšo tėvo turtus ir apie jos mirties trokštančią tėvo našlę.

- Tai ką daryt? – supanikavo Snieguolė.

- Mano arbatėlė galėtų atsakyti į šį klausimą, - atsakė senelė ir pasisuko eiti į virtuvę arbatos.

- Gal jūs tiesiog apsisukite į kitą pusę ir eikit į policiją, - pasiūlė Snieguolė. – Neaiškinkite ten jiems nieko, ką dabar sakėt man – vistiek nieko nesupras. Tiesiog pasakykit, kad pas mus va dabar ateina telefoniniai sukčiai ir mūsų pilietinė pareiga padėti policijai juos sulaikyti.

- Gerai sugalvojai! – suplojo rankomis senelė ir į virtuvę nusprendė dabar neužsukti.

Išėjus senelei pro duris, lyg tyčia kažkas pasibeldė. Snieguolė jas atidarė ir pamatė maloniai besišypsančią išsidabinusią moteriškę.

- Labuką, - pasisveikino ji. – Ar tu – Snieguolė?

- Aaa... Taip, - pralėmė Snieguolė. – O kas jūs tokia?

- Aš – tavo senelės draugė. Ji manęs prašė pasėdėti su tavimi.

- Kokia jūs maloni, - padėjo Snieguolė. – Gal norite arbatos?

- Ne, nereikia, - paprieštaravo atėjūnė. – Aš pati čia tau atnešiau šio to paskanauti...

- Et, o senelė sakė, kad draugės visada geria jos pagamintą sveikatos, jaunystės ir grožio arbatą, - atsiduso Snieguolė. – Nenorite būti sveika, jauna ir graži?

- A? – sukľuso moteriškė. – Tai, sakai, ši arbata – pagaminta senelės? Tada mielai išgersiu.

Po valandos namuose pasirodė senelė su policijos ekipažu. Įėję jie pamatė šlitinėjančią ir kikenančią kailiniuotą moteriškę. Policininkai iš matymo žinojo beveik visus telefoninių sukčių

parankinius, kurių tose turtingose apylinkėse buvo ypač daug, bet šitą išsipusčią moterėlę matė pirmąsyk.

- Kuriai grupuotei priklausote, ponias? – griežtai pasiteiravo jaunas pareigūnas.

- Nykštukų!

Jauni pareigūnai pasikasė kiekvienas vis kitą vietą: apie tokį telefoninių sukčių klaną jie dar nebuvo girdėję. Vienas kažką net užsirašė bloknote.

- Jūs kurjerė? Pinigų paimti atėjote? – norėjo pasitikslinti tas, kuris užsirašinėjo.

- Atstok, snargly! Aš atėjau nužudyti šitos bjaurybės! – kaip arklys nusižvengė ponias, galva kinkteldama į Snieguolės pusę, po to susvirduliavo ir nugriuvo.

Policininkams beliko tik uždėti gulinčiąjai antrankius ir ją išsinešti.

- Snieguoliuk! – nieko nesuprato senelė. – Kas čia buvo?

- Aišku, kas buvo, senele! - pyko Snieguolė. – Žmogų pavaišinau arbata, kurią kasdien jūs geriate!.. Ar ilgai dar tai tęsis?

Senelė, keletą mėnesių praleidusi reabilitacijos klinikoje, grįžo visai sveika ir padėjo Snieguolei švaistyti Nykštukų grupuotės palikimą.

Jonukas ir Grytutė

Gyveno kartą netoli miško vyras ir žmona. Jie turėjo sūnų Jonuką ir dukterį Grytutę.

Vieną vasaros dieną mama su vaikais išėjo į mišką prisirinkti uogų pardavimui. Mamai nepatiko, kad vaikai, užuot rinkę uogas, jas valgė, todėl Jonukas ir Grytutė buvo nuvyti tolyn nuo pintinės kuo nors užsiimti. Jie ilgai žaidė ir staiga suvokė, kad pasiklydo .

Beklaidžiodami vaikai išalko ir ištroško. Ant keliuko jie pamatė balą. Jau ruošėsi iš jos gerti, bet pamatė užrašą: „Negerk iš balos – nehigieniška“. Ir negėrė.

Vakarop Jonukas ir Grytutė miške pamatė trobelę, o ant palangės – garuojantį pyragą. Abu greitai čiupo pyragą ir suvalgė. Staiga iš trobos išlėkė įpykusi senutė. Ji šaukė :

- Ką jūs čia darot? Kas jums leido?

Senutė čiupo abu vaikus už ausų ir nusitempė į trobelę murmeldama:

- Kol niekas neatlygins man už pyragą, niekur neisit!

Tik grįžusi namo mama pastebėjo, kad niekur nėra vaikų ir pagalvojo, kad galėjo palikti juos miške. Pardavusi supirktuvėje uogas ir, be poros kasdienių bambalių, dar šio to nusipirkusi, ji sukėlė ant kojų visas tarnybas - liepė ieškoti jos vaikų. Abu su vyru nuėjo patikrinti artimiausių žvėrių olų, dar visas savo pastatytas kilpas patikrino – nieko: nei vaikų, nei mėsos... Tarnybos, apžvalgę visus medžius ir išbraidžioję visas pelkes, nusprendė, kad vaikai arba pabėgo iš namų, kas

buvo labai tikėtina, arba buvo pagrobti, kas net juoką kėlė. Tiesa, užsukti į miške gyvenančios senutės trobą niekam net netoptelėjo – ko jie ten nematė pas tą seną raganą!

Vasaraėjo į pabaigą, o Jonuko ir Grytutės taip niekas ir nepasigedo. Senutė pradėjo nerimauti, kaip jai iš savo pensijos reikės išleisti vaikus į mokyklą. Vaikai tai jau nemenki, o mokykloje, sako, dar nebuvo. Pardavusi kiaulę ir kelias vištas, ji nupirko visas mokyklai reikalingas priemones ir rugsėjo pirmąją išlydėjo takučiu Jonuką su Grytute iš miško į mokyklą. Pati grįžo trobelėn pyragų kepti ir vaikų laukti.

Vaikai, matyt, net mokyklos nepasiekė - labai greitai grįžo. Kartu su tėvais ir policija. Senutei bandyta reikšti kaltinimus dėl pagrobimo ir net prisiteisti pinigų, bet, atsižvelgus į visas neaiškias ir keistas aplinkybes, kaltinimai buvo atšaukti, o vaikų globos teisės staiga atiteko senutei. Sako, visi liko patenkinti.

Ir būna gi keistenybių ant šio svieto!

Batuotas katinas

Gyveno kartą rajono centre pasiturintis duonos kepyklos savininkas. Jis turėjo tris sūnus. Pajutęs, kad jau nebeilgai gyvens, susikvietė sūnus ir pasakė:

- Vaikai, jaučiu, kad greitai mirsiu. Nenoriu, kad iš karto prasidėtų rietenos dėl mano turto, todėl jau dabar pasakysiu, ką jūs iš manęs gausit. Donaldai, - kreipėsi jis į vyriausiąjį sūnų, - tu gausi mano kepyklas. Renaldai, - tėvas pasuko galvą į vidurinįjį sūnų, - tau patikėsiu savo malūnus. O tavęs, Minaldai, - tėvas žvilgtelėjo į jaunėlį, - nemėgstu dar nuo tada, kai teisme per skyrybas palaikėi savo motiną. Nieko tu, parše, iš manęs negausi!

Greitai tėvas pasimirė. Vyresnieji sūnūs iškart perėmė jo verslą, o Minaldas, pasiėmęs menkas savo santaupas, išėjo ieškotis darbo ir pigaus buto.

Vaikinui pavyko išsinuomoti kambarėlį pagyvenusios mezgėjos namuose. Tai jam išėjo į naudą: senutė jį greitai išmokė mezgėjo amato.

Po daugybės nesėkmingų bandymų susirasti darbą Minaldas nuobodžiaudamas sėdėjo savo kambaryje, baiginėjo megzti užsakovui vaikiškas kojines ir stebėjo netoliese vaikštinėjanti senutės katiną. Norėdamas bent kiek pajavairinti nykią kasdienybę, jis nutarė numegzti katinui batukus. Po to truputį įsijautė ir dar numegzė megztinį ir kepuraitę.

Su pasiturinčia kliente į namus grįžusi senutė pamatė šitaip aprėdytą katiną ir žagtelėjo. Senutė net bandė pykti, bet klientę aprenyto katino vaizdas sužavėjo. Ji užsisakė drabužėlių komplektą savo Chihuahua veislės šuniukui ir rekomendavo Minaldą visoms savo draugėms. Greitai Minaldas neatsigynė klientų, praturtėjo ir įkūrė naminių gyvūnėlių mados namus „Batuotas katinas“.

Jo brolių nelydėjo tokia sėkmė. Renaldas po pirmųjų apsilankymų darbe išsiaiškino, kad serga astma ir jam negalima būti malūne. Neprižiūrimi darbuotojai pradėjo nešti iš malūnų miltus. Greitai Renaldas bankrutavo, o Donaldas, nebegaunančio miltų į savo kepyklas, verslas taip pat ilgai netempė. Pardavę pastatus, broliai per keletą naktų praūžė visus pinigus ir paryčiais atsivilkę pas Minaldą prašyti broliškos pagalbos. Nenorėdamas būti išnaudojamas, bet ir negalėdamas palikti brolių bėdoje, Minaldas įdarbino juos savo „Batuotame katine“.

Nuo to laiko Minaldas ilgai ir laimingai mezgė, o jo broliai tapo mados namų „Batuotas katinas“ reklamos vadybininkais: amžinai apdraskytas Renaldas vis gaudė miško gyvūnus ir rengė juos brolio numegztais drabužiais, o menininko gyslelę turėjęs Donaldas darė įspūdingas fotografijas ir talpino jas mados namų internetiniame puslapyje.